

מסורת הש"ס

(א) [ב"מ מו.], (ב) [ע"י בימות
[מ.], (ג) [ברכות טו. ועוד
טובא], (ד) [לעיל נא: חולין
[נב.], (ה) מהרש"א כתב דט"ס
הוא וז"ל ר"י ר"ל ר"י בעל
התוספות, (ו) [נ"ל והלכה],
(ז) [וע"ע חוס' קדושין יח.

גליון הש"ס

תוס' ד"ה רב מרי. מיהו מה
שפי' ר"ש. וכ"כ רש"י ברכות
דף טו ע"א ד"ה צרה דנת
שמואל: בא"ד דהא אמרי'
בירושלמי וכו'. עי' שנת קנד
תוד"ה ואמרי לה:

הגהות הב"ח

(ה) רשב"ם ד"ה ואלו
שקבעו חזק אלא אעמוד
ממלי חזקוורו לה"י:
(ו) ד"ה אמאי וכו' תוס'
ד"ה ואלא: (ז) תוס' ד'
בבא מציעא וכו' ונראה לר"י
לפרש שביט כל"ל ומיתת ק'
נמחק: (ח) ד"ה רבי מרי וכו'
(ט) אפריה רבא לרע מרי:
(י) ד"ה כל היבא דלמיתא
מרי ומקויי רבא מרי
וקו מן שבת כל נכסוי עבדו
ועמד חזק: (י) ד"ה דקא
נמנמי וכו' ומסבירין דמו
ובאי לזכי אפי' לילנת:
(כ) בא"ד יי הא דתניא
האומר תנו שקל לני
וכי הני

מוסף תוספות

[illegible]

מי שמת פרק תשיעי בבא בתרא

אִם (ה) יִרְאֶה: הָא דְּרִאִתְנָהוּ צַעֲיִיטוֹ. חוּר דְּלֹהֵי שְׂבָקִינְהוּ אִם עֵמֶד אִינוּ חוּר: דְּפִרְעִינְהוּ בְּחוּבֵיהּ. אִם עֵמֶד אִינוּ חוּר: וְאִמֵּר בְּחֵלְיוּ שְׂדֵה וּמַעֲמֹת הֵלְלוּ שֶׁל פְּלוּנִי הוּא וְאִפְ"שׁ שְׁהִינּוּ מְחֻמָּסִים בְּנִסְכֵּים הֵלְלוּ שְׂאִינִי שֶׁל אוֹתוֹ פְּלוּנִי שְׁהִינּוּ יוֹדְעִין שֶׁהֵן שֶׁל זֶה הַמּוֹדָה

יִהְיֶה בָּהֶן מִהֵי דִנְיָהוּ כּוֹלָהוּ מִתְּנָה קָאִמֵּר
אוֹ דְּלִמָּא לִיתְהֵי מִינֵיהּוּ מִיֵּדִי קָאִמֵּר יִרְאֵה
בָּהֶן מַהוּ יַעֲמֹד בָּהֶן מַהוּ יִשְׁעֵן בָּהֶן מַהוּ יִתְּקֹן
אִיבְעִיא אִמֵּר רַב כֹּסְסִי מַהוּ אִמֵּר רַב
יְהוּדָה אִמֵּר רַב יֵאֵם עֵמֵד אִינוּ חֹזֵר וְיִמְנָן
אִמֵּר רַב יְהוּדָה אִמֵּר רַב אֵם עֵמֵד חֹזֵר וְלֹא
פְּלִיגִי יֵהֵא דֵאִיתְנָהוּ לְזוּזִי כְּעִנְיֵיהּוּ הָא
דְּפִרְעִינָהוּ כְּחוּבּוֹ אִיבְעִיא לְהוּ שְׂכִיב מֵרַע
שְׁהוּדָה מַהוּ ת"ש דֵּאִיסוּר גִּיּוּרָא הוּא לִיה
תְּרִיסֵר אֲלִפִּי זוּזִי כִּי רַבָּא רַב מִרִּי בְּרִיה הוֹרְתוּ
שְׁלֹא בְּקִדּוּשָׁה וְלִידְתוּ בְּקִדּוּשָׁה הוּאִי וְכִי רַב
הוּא אִמֵּר רַבָּא הִכִּי נִיקְנִינָהוּ רַב מִרִּי לְהֵי זוּזִי
אִי בִירוּשָׁה יֵלָאוּ בְּרִירוּשָׁה הוּא אִי בְּמִתְנָה
מִתְנָת שְׂכִיב מֵרַע כִּירוּשָׁה שְׁוִיָּה רַבָּנָן יֵכֵל
הִיכָא דֵאִיתִיהּ בִירוּשָׁה אִיתִיהּ בְּמִתְנָה כָּל
הִיכָא דֵלִיתִיהּ בִירוּשָׁה לִיתִיהּ בְּמִתְנָה אִי
בְּמִשְׁכָּה לִיתְנָהוּ גְבִיָּה אִי בְּחַלְפִין ⁶אִין
מִטְבַּע נִקְנָה בְּחַלְפִין אִי אֲגַב קִרְקַע לִית
לִיה אֲרַעָא אִי בְּמַעֲמַד שְׁלִשְׁתָּן אִי שְׁלַח לִי
לֹא אוֹיִלְנָא מִתְּקִין לֹה רַב אִיקָא בְּרִיה
דְּרַב אֲמִי אֲמַאי יֵלודִי אִיסוּר דִּהֲלִין זוּזִי דְּרַב
מִרִּי נִינְהוּ וְלִקְנִינָהוּ בְּאוּדִיתָא אֲדַרְבֵּי
נֶפֶק אוּדִיתָא מִכִּי אִיסוּר אִיקְפֵּד רַבָּא אֲמִרֵי
קָא מִגְמִרִי מַעֲנָתָא לֵאִינְשִׁי וּמִפְסְדִי לִי:

דרחמנא אפקריה לזרעיה דעובד כוכבים: (דליהס
 כגון רב מרי ליתיה נמי בדין מתנת שכיב מרע:
 אין המעות צביתו של אישור שיוכל ליתנם לו
 צדיק: אין מעט נקם בחליפין. צבא מיעל צהוב (דף מו):
 כדאמר ר' קרע. כדאמר ר' קדושין (דף טו.) ונפקא לן
 ער מלוות אשר ציהודה: אם צמע
 ששששש. אי ואישור רב מרי צידה נפקד ומפקיד ומקבל מתנה: לא
 צתא אישור פן אפסיד: אמאי. לא תמלא עיני שיוכל
 רב מרי לזכות (ו) והלא יודה אישור שהן של רב מרי וזהו הקול
 נפק אוריאל. מן שזמר צבית המזרח יאל הקול
 ולימאדו לטעון כן. כל אלו הדברים שאמר רבא הלכות הק:

[illegible]

שׁיַעִי בבא בתרא קמט.

שָׁכִיב מֵרַע שֶׁהוּדָה מָהוּ. פִּירֵשׁ רַבִּינוּ שְׁמוּאֵל דְּמִצְעִיָּא לִיהּ
אֶסְא אֹמֵר כֵּן שֶׁלֹּא לְהִשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו אִלּוּ לְמַלְאָה כִּיּוֹן לְדֹאדִי
לְדֹאדִי וְהֵאָּ לְמַלְאָה צִפְרָק זֶה בּוֹרֵר (פֶּסֶקֶדֶן 97 ט:). לְדֹאדִי עָשׂוּ שֶׁלֹּא
לְהִשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו הֵמָּה מִיֵּירִי שֶׁמְחִזֵּק עֲלֵמָּה עֵבֶד לֹהֵא לְאִישׁ מִלְּהוֹ עָשׂוּ
שֶׁלֹּא לְהִשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו אֲבָל גְּבִי פֶקֶדוֹן
אִינוּ עוֹשֶׂה וְדֹאִי [שְׁלָל] לְהִשְׁבִּיעַ אֶת
בְּנָיו אֲבָל מוֹדֵה וְאִין נִרְאֶה לֹמֵר
לְדֹאדִיבָּה כ"ש הוּא שִׁיתָר יֵשׁ לָנוּ
לֹמֵר שֶׁאֲמֹר אֲמַת בְּצִלּוֹהִי רַב
שֶׁמִּשְׁעֵבֶד עֲלֵמָּה אֲבָל גְּבִי פֶקֶדוֹן עוֹשֶׂה
שֶׁלֹּא לְהִשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו וְעוֹד אִילוּ רִאִיָּה
מִצִּיא מֵאִסּוֹר גִּיּוֹרָא שֶׁהוּדָתָהּ הִיתָה
וְדֹאִי אֲמַת כְּדִי לִיתֵּן דְּלֹא שִׁיךְ כֵּאֵן
מִיֵּירִי שֶׁלֹּא לְהִשְׁבִּיעַ אֶת בְּנָיו¹ וְנִרְאֶה
לְר"י לִפְרֵשׁ (א) כֵּן שָׁכִיב מֵרַע שֶׁהוּדָה
מִהוּ מִי שֶׁהוּדָה שִׁישׁ לִפְלֹאִי מִנֵּה צִידוֹ
אֶע"פ שֶׁאֵינוּ מוֹחֲזִיקִים צִי שֶׁמֵּרַע² וְיֵשׁ
אֲמֵרִינֵן דְּקִי צִמְתָּנָה שְׁבִיבִיבִיבִי³ וְאִם
עֲמֵד חוֹרֵר אִלּוּ לְמַלְאָה כִּי נִצְמַח⁴ וְאִם

בּוֹלְחָהּ מִתְנַה קָאמֵר
הוּא מִיֵּירִי קָאמֵר יִרְאֶה
יִשְׁעֵן בְּהֵן מָהוּ "תִּיקוּ
נִכְסֵיו מָהוּ אֲמֵר רַב
מִדֵּי אִינוּ חוֹרֵר וְיִצְמַח
בְּאֵם עֲמֵד חוֹרֵר וְלֹא
לְחֻזִּי בְּעֵינֵיהֶוּ הוּא
יֵרֵא לְהוּ שָׁכִיב מֵרַע
סוֹר גִּיּוֹרָא הוּא לִיהּ
רַב מִרִּי בְּרִיהּ הוֹרֵתוּ
וְקִדְוָשָׁה הוּא וְבִי רַב
נִתְּנָהוּ רַב מִרִּי לְהֵנִי חוּזִי

עמד אינו חוזר ופשיט מהסוד מעשה
לדאסור גיורא דקני לגמרי במתנת
צריא על ידי הודאטו דאי במתנת
שכיב מרע היאך קנה ודא אמרינן כל
מאן דאיתיה צירושא איתיה במתנת
שכיב מרע כו' א"כ במתנת צריא
היא ואם עמד אינו חוזר וכו' משמע
ממך פירוש צריא דפישט לודי דאסור
דהנהו דמיס דרב מרי צריא וקני
לכו באדיתא דאצוה ועוד ים מפרשים
שכיב מרע שהודה מהו פ' שהודה
שיש לו פקדון ציד אחרים והקנהו לזה
מי מהני ליה נקטותו באמירה בעלמא או
לא ופשיט ליה מעובדא דאסור דקני
באמירה בעלמא וד"ה נמי צריא

הוא מצי למידיע אלא אפילו שביזי מרע דמקני צאמירה בעלמא
ללא פטיטא ליה אי קני אי לא מיהו אי קני שביזי מרע לא הוה שמעינן
דקני צבריא אבל אי לא הוה קני שביזי"ט כ"ש צבריא מ"ר ורשאון עיקר:
רב **מ**רי בריה הוריתו ש"א בקדושה בו. וביצימות פרק החולק (דף
מה: וסע) אמרינן אכשריה ^(ט) לרב מרי בר רחל ומנייה בפורסי
דבבזל וע"א דכתיב מקרב אחיך כו' כיון דלמנו מישאל מקרב אחיך
קרינן ציה וזה ודאי היה גר ויוכל להיות שהוא אורח שצבאל בנו של
איסור מיהו בפתק מן שהשקיף (שבת דף קנד. וסע ד"ה ואמר) רב מרי
בבר רחל ישראל גמור היה דקאמר התם דבה אבזה דרב מרי בר
רחל וא"ל דמרי רב מרי בר רחל הוו *מיהו מה שפירש רבינו שמואל
דרב מרי בר איסור גיורא שבה על בת שמואל קודם שנתייגר והוריתו
שאלה בקדושה ששננית דלאמרינן בכתובות (דף כג.) אין נ"ל *דהא
י"ג משמע בגמרא שלנו דאמר ליה ר' יוחנן לרב שמן בר אבא זיל
שדעת שמואל אחר הוה ושמא הוה שוכר אביו בפרק מן שהשקיף
דמאמר דלאשכחן? רבנא עוקבא ורבנא נגמיה צדיק בר צביה דרב מרי
ירושא איתיה במתנת שביזי מרע. נראה לי דאם היה לגר ננים איתא
והא דאיתא קידא ולא על המקבל וראיה לדבר בפרק נושאין על
[שביזי מרע וכן [משביז מרע] שכתב כל נכסיו לעצדו חוזר
פ"ק דגיטין (דף ט.) ועבד ליתיה צירוסה: **ו**א' **ג**ב קרקע א"ת
ירושית לעיל בפרק חוקת הבתים (דף מד: ד"ה דלא) אלא שפיר
מרי: **ב**גמרי **ש**ענתייהו **א**ינישו **ו**מפסדי **מ**נאי. ואם תאמר
כנסיס שנתייגרו בניו לא יחזיר לבניו ואם החזיר אין רוח חכמים
ולידתו שאלה בקדושה כאלו שהיתה רעמו שאלה חכמים ולידתו
לו הועבר כוכבים שקד שהלוא לו יעשה עמו חסד וימן לבניו
מיו והר"ר יצחק ב"ר מאיר פי' דכיון דלא קמני צהדיא צברייא
א"ל ואין נראה כלל דהא מדקמני אם החזיר רוח חכמים נוחה
לכולהו צדי במסכת שביעית (פ"י משנה ט.) המחזיר חוב בשביעית
לחכמים נוחה הימנו וקמני נמי התם כל המטלטלין נקנין במשיכה
בהוצא (צ"ח דף מה: וסע) דאם לא קיים דבריו אין רוח חכמים
בגמרי **ש**ענתייהו **א**ינישו בו. יש תימה למה לא קיים רבא את
לקמן (דף קא:) ובכל דוכתי דדברי שביזי מרע ככתובין וכמסורין
אמר נתנת שביזי מרע נמי לא קניא אלא לאחר מיתה ומיך
דאמר תנו מנה זה לפלוני^א אבל היכא דאמר מנה זה לפלוני ולא
קניא מדמיינו חכמים ראייה לר' אליעזר דדברי שביזי מרע נקנים
דף קט: אלא דברי שביזי מרע ככתובין וכמסורין דמו ^(א) ואין
ציון היכא דאמר נתנת שביזי מרע נמי לא קניא אלא לאחר מיתה ומיך
הא כי נפיק אמר הבו ארבע מאה חזוי לר' אינא מחמרא דההר
אומר כשהיה צריא אמר ליה הכי דמוכח בפרק קמא דגיטין
מי עשה לה קורת רוח תעשה לה קורת רוח כו' דלאמרינן התם
ידיך דלא אמרינן מזהו לקיים דברי המא אלא היכא שהוא צד ש"כ^א כי
(דף קט: וסע) המשלש מעות לבתו יעשה שלש מה שהושלש צידו
ומוקי

עין משפט
נר מצוה

[illegible]

מזוסף רע"י

רב מרי בריה הורתו שלא
בקרדושה. נכמה מקומות
קרי ליה בר רחל, ונת שמאל
היתה ונשצית לבין העמים
בדאמר נכחצות (כג.) ובא
עליה אחד ונתעברה הימנו
אחר כך נתגייר ושמה
איסור, לכן לא היה נקרא על
שם אביו (ברכות טז.).

רבינו גרשום

[illegible]